

Megkérdeztük a fenntartókat

A könyvtárnak nagy szerepe van a nemzetiségi kultúra ápolásában

Beszélgetés Fischer Jánossal, a Mohácsi Városi Tanács elnökével

Örömmel tapasztaltam, hogy szívesen, első szóra vállalkozott a beszélgetésre. Ezt a készséget fenntartók részéről, a Hivatal oldaláról ritkán tapasztalja az ember. Még jobban meglepett, hogy Ön nem csodálkozott, amikor a sorozat címét említettem, mert ismerte azt. Minek köszönhető, hogy — eszerint — nemcsak a város könyvtárával, hanem a könyvtárüggyel is foglalkozik, pedig valószínű, hogy sokrétű feladatai erre kevés időt engednek?

— Munkám megkívánja, hogy minél több területen legyek tájékozott. Vonatkozik ez a különféle társadalmi, gazdasági kérdésekre, a településfejlesztésre, a művelődésügyre, a közművelődésre s ezen belül természetesen a könyvtárra is. A tájékozódáshoz ezeken a területeken talán az egyik legfontosabb segítséget — az olyan közvetlen információforrások mellett, mint a rádió, a televízió — az írott szó nyújtja, amelyet a folyóiratok, újságok, könyvek őriznek meg és juttatnak el hozzánk. Éppen ezért rendszeres látogatója, olvasója vagyok városi könyvtárunknak, a Mohácsi Jenő Könyvtárnak. Szombatjaim jelentős hányadát könyvtárban töltöm, legjobb, legkedvesebb foglalatosságomnak tartom, ha olyankor szabadon bú-

várkodhatok, s az ott megtalálható könyv- és folyóiratállományból a hozzám, érdeklődési körömhöz közel álló tanulmányokat, cikkeket elolvashatom. Így kerül kezembe időnként a *Könyvtáros* is. Nem vagyok ugyan rendszeres olvasója ennek a fontos szakmai folyóiratnak, de esetenkénti olvasására mindenképpen sort kerítek. Az is rászoktatott a könyvtárhasználatra, hogy rendszeresen kell különféle témakörökben előadásokat tartanom, s ez a — véleményem szerint — nagyon jó könyvtár a felkészülésben mindig segítségemre van. Száz-ezer kötetes állományának jók a belső arányai, a könyvtár korszerűnek mondható épületben működik. Ilyen kis városban is, mint a miénk, sok forrásanyaghoz juthat minden érdeklődő.

— *Nyilvánvalóan ebből a kapcsolatból adódik az, hogy Ön is a felszólalók között volt az elmúlt nyáron tartott IV. országos könyvtárügyi konferencián, s hozzászólása a hallgatók körében érdeklődést keltett, sőt egyetértésre is talált. Kérem, ismertesse olvasóinkkal akkor elmondott gondolatainak lényegét!*

— Mohácson a könyvtárnak, a könyvtárügynek szép múltja van, a könyvtári munka már a felszabadulás előtt is fontos szerepet töltött be a város életében. Nagyon megtisztelő volt az a meghívás, amit a konferenciára kaptam. Mi valóban folytatni kívántuk a felszabadulás előtti hagyományokat, sőt mindent megtettünk azért is, hogy ne csak a hagyományból táplálkozzék a könyvtár iránti érdeklődés, hanem megteremtjük azokat a feltételeket, amelyek lehetővé teszik a könyvállomány gyarapítását, a helyben olvasást, a kutatási lehetőségeket is. 1971-ben adtuk át a könyvtár új épületét, amelyben kielégíthetők ezek az igények, mégpedig jó színvonalon. A könyvtár tevékenysége széles társadalmi alapokon nyugszik, s az általános olvasói szolgáltatásokon túl nagy szerepet játszik az itt élő nemzetiségi lakosság olvasási igényeinek kielégítésében is. Igyekezünk és ered-

ményeink elismeréseként fogtuk föl a meghívást, s mint mondtam, ezért különösen jólesett. S mivel már említettem a nemzetiségi igényeket, ezzel felszólalásom központi gondolatára is utaltam. Erről beszéltem ugyanis a konferencián. Mohács sajátos hely, itt nagy a nemzetiségi lakosság száma. A város lakosságának 15 százaléka szerb, horvát és német ajkú, tehát nemzetiségi, nem csupán abban az értelemben, hogy valamilyen módon kötődik nemzetiségi csoportjához, hanem abban is, hogy nemzetiségi nyelvtét beszéli, a tájnyelv vagy a köznyelv szintjén. Mivel a nemzetiségi politika a helyi politikának szerves és fontos része, szükséges, hogy e politika megvalósításában más közművelődési intézményekkel együtt a könyvtár is szerepet kapjon. Úgy láttuk és látjuk, hogy *a könyvtár fontos helyet tölt be az anyanyelv és a nemzetiségi kultúra ápolásában*, az oktatási intézmények mellett a legjelentősebbet. Hozzászólásomban felhívtam a figyelmet arra is, hogy a lehetőségeket, amelyeket szerintünk a könyvtárak nyújtanak, még jobban, még hatásosabban használjuk ki a nemzetiségi lakosság ellátásában. 1972-ben jött létre nálunk a megyei báziskönyvtár, amely a megyén belül gyűjti és feldolgozza a horvát-szerb nyelvű könyveket, míg a Pécssett működő Baranya megyei Könyvtár mint német báziskönyvtár foglalkozik a német nemzetiségi csoportok ellátásával. A könyvtár és a város vezetőségének közös erőfeszítésével sikerült tekintélyes nagyságú állományt teremteni, hiszen az itt összegyűjtött könyvek száma eléri a tízezer kötetet. Ennek hasznosításáról és az állományfejlesztés gondjairól is szóltam a konferencián. A gondokat emlitem előbb: kétségtelen, hogy a nemzetiségi nyelvű könyvkiadás, annak ellenére, hogy ismereteim szerint programját — az első ötvenes programot — sikeresen teljesítettük, nem tartott lépést a szükséglettel. Ez az egyik akadálya a könyvállomány megfelelő mértékű gyarapításának. De van remény, hogy eredményesebbek legyünk, mert a mostani program keretében az eddigiek háromszorosát ígérük a kiadók. Az állományfejlesztés másik gondja a könyvbehozattal kapcsolatos. A nehézségek részben anyagi természetűek, mert a behozott könyvek ára sokkal gyorsabban emelkedett és emelkedik, mint a hazaiaké. Egy példa: A Jugoszláviából vásárolt könyvek ára 1972-ben átlagosan 30 forint volt, 1980-ban ez az összeg 163 forintra rúgott, s azóta ez az ár tovább emelkedett. Mi ezzel az emelkedéssel nagyon nehezen, sőt — mondhatom — már egyáltalán nem tudunk lépést tartani. Minden igyekezetünk ellenére sem tudjuk a beszerzési keretet ilyen mértékben emelni. Olyan megállapodásra volna szükség,

amely figyelembe veszi és rögzíti, hogy e könyveknek milyen nagy szerepük van az anyaország kultúrájának megismertetésében, megszeretetésében, tehát ezek ára nem eshet azonos elbírálás alá a hazai könyvpiac áraival. Olyan lehetőségről is szóltam, amely nálunk jól bevált az elmúlt időszakban: az úgynevezett kishatármenti forgalomban módunk volt a könyvcserékre, vásárlásokra. Ez azonban nem államközi megállapodásokon alapult, hanem sajátos kereskedelem: csere volt.

— *Nincs mód ilyen megállapodások létrehozására? Tud-e róla, hogy magasabb szintű tárgyalások is folytak ez ügyben?*

— Kerestük a lehetőséget, de a döntés mindkét oldalon várat magára, hiszen az államközi megállapodásoknak nem ez a legfontosabb területük. Mindenesetre amíg módunk és lehetőségünk van rá, törekszünk arra, hogy a kishatármenti kapcsolatot, ha nem is az állománygyarapítás fő forrásként, de legalább kiegészítő szerepben felhasználjuk. Ezen a módon a magyarlakta területeken növelhetjük a magyar nyelvű könyvek, folyóiratok számát, hiszen az előnyök kölcsönösök: amennyit hozunk, annyit viszünk is. Az ottani magyarság ellátása sem kevésbé fontos feladat, mint az itteni horvát, szerb nemzetiség ellátása: a kishatármenti forgalom haszna tehát kétirányú.

— *Beszéljünk a nemzetiségi könyvtárosokról is, hiszen tudom, hogy ezeket a nehezen szerzett könyveket — kissé megfordítva a dolgot — nehéz „könyvtárossal ellátni”.*

— A könyvállomány gyarapodásával nem emelkedett arányosan a könyvtári forgalom a nemzetiségi könyvtárakban. Megítélesem szerint ennek az a körülmény is oka, hogy a nemzetiségi könyvek kölcsönzéséhez nincs megfelelően képzett, a nyelvet kellőképpen tudó könyvtáros. A központban van ugyan a nyelvet irodalmi szinten ismerő munkatárs, aki — noha nem könyvtáros végzettségű — kapcsolatai és jó nyelvismerete révén nagyon sokat segített az állomány összegyűjtésében, kialakításában. A letéti könyvek felhasználásában azonban — több községben van a báziskönyvtárnak letéti állománya — már korántsem ilyen jó a helyzet. Egy megyei felmérés szerint a nemzetiségi lakta falvak könyvtárosainak mindössze 38 százaléka ismerte megfelelő fokon az ott élő nemzetiség nyelvét. Ez természetesen azt jelenti, hogy a nagy többség nem tud nemzetiségi könyvet ajánlani, hiszen nyelvismeret híján annak tartalmát sem ismerheti. Az is jellemző adat, hogy a könyvtárosok 12 százalékanak volt csupán a falujában lakó nemzetiséggel megegyező nyelvismerete. Ez talán még pontosabban tükrözi

a helyzetet, de az is előfordult, hogy a németet tanító pedagógus — és egy személyben könyvtáros — éppen horvátok lakta területen működött.

— *Nem okoz-e ezenfelül még az is gondot, hogy a nemzetiségi anyanyelvűek valamilyen tájnyelvet beszélnek inkább, amelyek kevés köze van a könyvek irodalmi nyelvéhez, s emiatt a könyvek számukra nehezen olvashatók?*

— A németek és a horvát-szerb lakosság által beszélt nyelv inkább — ahogyan Ön is mondta — tájnyelv. Az idősebb lakosság körében ez különösen jó érzékelhető. Iskoláinkban csak 1972-től folyamatos az anyanyelvi oktatás mindkét említett nyelv tekintetében. Erre a leendő olvasóközönségre próbálunk építeni, tehát mindent megteszünk, hogy a gyerekek közel kerüljenek a könyvekhez. Egyrészt horvát és német nyelvű letéti állományt helyezünk el az iskolákban, másrészt gyakran tartunk foglalkozásokat a könyvtárban: a tanárképző főiskola végzős hallgatói gyakorló órákat tartanak, anyanyelvi olvasásra tanítják a gyerekeket. Egy-egy vendég érkezése, egy-egy műsor rendezése kapcsán jó hallani, hogy a gyerekek már tudnak verset, prózát mondani, tehát néha már irodalmi rangú rendezvényt is lehet tartani. Ha nem is látványosak az eredmények, mégis azt tapasztalom, hogy az a folyamat, amely az asszimilációt egy időben nagymértékben felerősítette, lelassult, és lehetőség nyílt arra, hogy az itt élő emberek használhassák anyanyelvüket a magyar nyelv mellett. A két-három nyelvet beszélő ember értékesebbé is válik.

— *Köszönöm a részletes tájékoztatást, és azt hiszem, a nemzetiségi könyvtárügy jövőjében bizakodva most már áttekinthetjük a magyar lakosság könyvtári ellátásának kérdését is. Ismerem a Mohácsi Jenő Könyvtárat, s mielőtt Önnel beszéltem, érdeklődtem vezetőjénél a gondok, bajok felől. De sem régebben, sem most, soha nem tapasztaltam a könyvtárosok részéről elégedetlenséget, s tudom, hogy nem óvatosság vagy a kötelező tisztelet mondatot szépeket velük fenntartójukról. Mit kell tennie a fenntartónak, hogy ilyen jó vélemény alakuljon ki a könyvtárakban róla?*

— A város politikai és állami testületei rendszeresen foglalkoznak a könyvtárüggyel. 1975-ben, legutóbb pedig 1980-ban foglalkozott vb-ülés a könyvtárak helyzetével, ötvenként egyszer tehát mindenképpen terítékre kerül a könyvtárügy, de a testületi döntést kívánó ügyekben időközben is tartunk rendkívüli megbeszéléseket. 1980-ban a testületi ülés a könyvtárban volt, mégpedig nagyon jó hangulatban zajlott le, mert a

könyvtár hire, rangja jó a városban. Igaz, az olvasók száma egy ideje változatlan, vagy kissé csökkent is, a könyvforgalom hasonlóan. Ez nem kedvező jelenség, a mi törekvéseinkkel nincs összhangban, de véleményünk szerint erről a könyvtár nem tehet, hiszen mindig színvonalas a propagandamunkája, jó a kapcsolatteremtő készsége; állománya pedig — s ez természetes folyamat — mind sokrétűbb és jobb lesz. A csökkenés okait, mivel nem helyi jelenségről van szó, hanem tudomásom szerint országosan jelentkező gondról, nem a könyvtárosokban keressük, hanem igyekszünk közösen felderíteni a mélyebb, társadalmi okokat — persze a megoldáson is gondolkodunk. Minden nehézség ellenére is elismerést váltott ki a testületből könyvtárosaink emberi magatartása, igyekezete. Én azt a közhangulatot is érzékeltem ezen az ülésen, hogy a könyvtárnak a közművelődési intézményhálózaton belül kiemelkedő szerepe van. Az ülés ezen álláspontja eredményezte, hogy a rendelkezésre álló pénzalapokból igyekszünk is mindig többet juttatni a könyvtárnak az állomány folyamatos fejlesztésére. Az elmúlt évben a póthitel meghaladta a 120 ezer forintot, tehát majdnem megkésztettük a beszerzésre fordítható összeget. Így tudjuk csak elérni, hogy a könyvárak növekedése ellenére a beszerzett könyvek és folyóiratok száma ne csökkenjen. Ebből is látható, hogy a könyvtár jó munkáját előtérbe helyezzük, nagyon fontosnak tartjuk, függetlenül attól, hogy Mohácson múzeum, művelődési központ, filmszínház is van, és ezek sem működnek éppen rosszul.

— *Nehogy az önelégültség vádjával illethessenek minket: beszéljünk arról is, milyen fejlődési lehetőséget lát, mit terveznek, van-e egyáltalán beruházás?*

— Sohasem voltunk és nem is lehetünk elégedettek az emberek műveltségi szintjének növekedésével. A művelődés véleményünk szerint megszakíthatatlan folyamat, és a fenntartónak az olvasók, filmnézők, múzeumlátogatók mind magasabb színvonalon jelentkező igényeinek kielégítésére kell törekednie. Nagyon mélyről indultunk. Itt Mohácson a paraszti életmódhoz alacsonyabb igényszint párosult, mint, mondjuk, egy ipari település esetében. Másrészt Mohácsnak van egy szigeten fekvő lakott része, amelyen tulajdonképpen tanyarendszer volt. Van Mohácsnak egy szőlőhegyi része, amely régen is és ma is „hatással” volt és van a műveltségre. Az alapműveltség itt alacsonyabb az országos átlagnál. Az elmúlt két évtized során igyekeztünk ezt a lemaradást felszámolni, s az 1980-as népszámlálás szerint a 15 év feletti lakosság 65 százaléka már elvégezte az általános

iskola nyolc osztályát. Ez valamelyest jobb, mint az országos átlag, de — nem kell magyaráznom — még korántsem rózsás, annál kevésbé, mivel a technikai színvonal városunkban mutatkozó fejlődéséhez — az üzemek, vállalatok magas képzettségű szakemberek iránti igénye stb. — viszonyítva ez nagyon kevés. A lemaradás pótlásában nagy szerepet kell betöltenie a könyvtárnak is. A munkásművelődésben — a *Munka és művelődés* akció kezdeti sikerei után — visszaesés mutatkozik. Jobb módszereket kell keresnünk. A könyvtári ellátást „területibbé” kell tenni, tehát meg kell szüntetni a jelenlegi megosztottságot a vállalati, szakszervezeti, városi és iskolai könyvtárak között.

— *Lát-e hajlandóságot a szakszervezeti könyvtárak részéről is a közös munkára?*

— Az a baj, hogy nem nagyon. Azonban ahol már van megfelelő, a közművelődéshez értő szakember — mint például a Mohácsi Farostlemezgyárban —, ott már fontosnak tartják a közös munkát, jó példát mutatnak az együttműködésben. Az iskolai könyvtárak közül jó a kapcsolat a Mezőgazdasági Szakközépiskolával, de kevésbé jó a gimnáziummal. Ezeket a különbségeket szeretnénk megszüntetni, s különféle típusú könyvtárainkat jobb közös munkára serkenteni. Mi fenntartói vagyunk az iskolai és a városi könyvtárnak is, a fenntartó jogán tehát megkívánhatjuk az együttműködést. Az elmúlt évben kísérletet tettünk arra, hogy a lakótelepi iskolában kialakított 16 ezer kötetes könyvtár közelebb kerüljön a lakossághoz. Nincsenek még tapasztalataink arra vonatkozóan, hogy ez hogyan befolyásolta az olvasottságot, de kétségkívül csökkent a földrajzi távolság a lakosság és a könyvtár között. Nekem az a véleményem, hogy a lakók beköltözésével egy időben rendelkezésükre kell állnia a könyvtárnak éppúgy, ahogy az óvodának és az iskolának is.

— *A Baranya megyei Könyvtárral milyen a kapcsolatuk? Szoktak-e módszertani, felügyeleti vagy egyéb anyagokat kapni tőlük, s ha igen, hasznosítják-e a bennük tett javaslatokat?*

— Igen, van velük kapcsolatunk. A megyei könyvtár egyik fontos segítsége számunkra, hogy értékelő-elemző cikkeket, kiadványokat, szakfelügyeleti vizsgálati jelentéseket kapunk tőlük, s ezek alapján fel tudjuk mérni könyvtárunk helyét és szerepét a megye, a város közművelődésében. Útmutatást adnak munkánkhoz, mert hiszen a fenntartó tanács nem szakmai felettes. A szakemberek szavára mindenképpen hallgatunk, arra figyelniük kell.

— *Végezetül személyesebb kérdések: Milyen az Ön otthoni könyvtára, milyen könyveket gyűjt, olvas szívesen, van-e kedves, jó emlékü könyvtára?*

— Falusi születésű ember lévén, első nagy élményem egyetemista koromban az Országos Széchényi Könyvtár és a Szabó Ervin Könyvtár volt. Középiskolás korában az ember az iskolai könyvtárral jobbra elégedett, és csak utólag látja, hogy milyen szerény lehetőséget kínált az olvasásra. Budapesten ebben a két nagy könyvtárban aztán átrendeződnek az értékek, itt ismeri meg valójában az olvasó ember, milyen is az a könyvtár, amelyik igazán nagy lehetőséget nyújt a kutatásra, az elmélyült tudományos munkára, az igényes tanulásra. Én időnként szeretem egy-egy író valamennyi művét sorban elolvasni. Nagy élmény, ha így végig követhetem például Németh László, Kolozsvári Grandpierre Emil és mások munkásságát. Az utóbbi önéletrajzi műveiben éppen azt a korszakot idézi fel, amelyet egyetemi hallgatóként éltem át. Érdekes volt újragondolni ezt a korszakot, mert mi akkor nagyon sok mindent másképpen láttunk, éreztünk, éltünk át, mint ahogy ma látjuk. Otthon is olvasó ember lévén, rendszeres gyűjtője vagyok a könyveknek. Ez családi vonás, feleségem éveken keresztül könyvesboltban dolgozott, a szép és jó könyvek „hivatából” kerültek otthonunkba. Könyvtárom olyan, hogy lehetőséget nyújt egy-egy kérdés átgondolásához, s mikor otthon dolgozom, akkor a legszükségesebb információkat megkaphatom belőle. Egy jó városi könyvtár aztán bővíti — kiegészíti ezt, s azt szeretném, ha mindig jobban és teljesebben egészítené ki ismereteimet, könyvtáramat, s természetesen bárki másét is, nemcsak a tanácselnökét. Munkását, mérnökét, parasztét, pedagógusét — a város valamennyi lakójáét egyaránt.

Pintér László

Szurmay Ernőt, a szolnoki Ver-segny Ferenc Megyei Könyvtár igaz-gatóját, a Tudományos Ismeretter-jesztő Társaság Szolnoki megyei Szervezetének elnökét az utóbbi öt évben végzett magas fokú ismeretter-jeszti tevékenységének elismeréseként, a TIT VIII. küldöttgyűlésének alkalmából a **Munka Érdemrend arany fokozatával** tüntette ki az El-nöki Tanács.

A **Művelődési Közlöny** június 23-i száma közli a művelődési mi-niszter 6/1982. (V. 28.) MM számú rendeletét a kulturális, valamint a nevelő-oktató munkát végző dolgozók másodállás, mellékfoglalkozás és munkavégzésre irányuló egyéb jogvi-szony keretében történő foglalkoztatásáról.

Az Országos Könyvtárügyi Tanácsban több változásra került sor a közelmúltban néhány tag nyug-díjba vonulása, illetve munkaköri vál-tozások következtében. Új tagja lett az OKT-nak *dr. Vágó József*, az AG-ROINFORM főigazgatója, *dr. Ben-da Kálmán*, a Református Egyház Ráday-gyűjteményének igazgatója és *Szente Ferenc*, az Országos Széchényi Könyvtár, Könyvtártudományi és Módszertani Központ megbízott igazgatója, aki bekerült az elnökségbe is. Mint már hirt adtunk róla, *Papp István* az OKT titkári teendőinek el-látására kapott megbízást. Nyugdíja-zása miatt megszűnt a tagsága *dr. Kováts Zoltánnak*, a Veszprémi Vegyipari Egyetemi Könyvtár igaz-gatójának és *dr. Székely Sándornak*, az Országos Orvostudományi Infor-mációs Intézet és Könyvtár igazgató-jának.

A **Hatvani Városi Könyvtár** 134 négyzetméterre bővített gyermek-részlegét az ünnepi könyvhét alkalmával, június 4-én adta át rendelteté-sének *Tóth János* tanácselnök-helyet-tes. Az átalakításra 300 ezer forintot költött a tanács, a város lakói, üzemei és intézményei (Csöszterelő Vállalat, Lenin tsz., Volán, Damjanich Szak-

munkásképző Intézet, MÁV) pedig rengeteg társadalmi munkával vették ki részüket az építkezésből. A 17 ezer kötetes gyermekkönyvtár több mint 1100 olvasója részére vezeték segítsé-gével közvetítik a hangot, zenét a fel-nöttek könyvtárában régóta működő zenei részlegből.

Kiállításon mutatta be *Budapest második kerületét* a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár Budapest-gyűjtemé-nyre annak a sorozatnak keretében, amelyet a tavasszal indított a fővárosi kerületek múltjának és jelenének megismertetésére. A könyvtár lépés-csőházában rendezett kiállítást június 8-án nyitotta meg a II. kerület ta-nácselnöke, *dr. Takáts István*. — A nagy magyar írókat, költőket bemu-tató sorozatában a 80 éves *Illyés Gyulát* köszöntötte a *Váci Híradástechni-kai Anyagok Gyárának* könyvtára és közművelődési bizottsága, amely ez alkalommal házigazdálul megnyerte a koldsi Lenin Mezőgazdasági Terme-lőszövetkezetet is. A május 22-én tar-tott, kiállítással egybekötött *Magam-nak felelek* című irodalmi est vendé-geit *Pádár Sándor* igazgató köszön-tötte. A *Petővári Gyula* könyvtáros által szerkesztett műsorban közre-működött *Czine Mihály* irodalom-történész, *Horváth Ferenc* előadómű-vész és a váci KISZ-kórus, *Bogányi Tibor* vezényeltével. — A budapesti *Semmelweis Orvostörténeli Múzeum* június 10-én a *Kalocsai Érseki Könyvtár* könyvtárikaiból nyitott kiállítást, amelyen csaknem kétszáz

kódexet, kéziratot és régi nyomtat-ványt láthattak az érdeklődők.

A **Magyar Tudományos Aka-démia** legutóbbi közgyűlésén több könyvtáros-tudós is a tagok sorába választottak: az új rendes tagok közé **Keresztury Dezsőt** (magyar iroda-lomtörténet), az Országos Széchényi Könyvtár nyugalmazott fősztályve-zetőjét; a levelező tagok közé pedig **Németh G. Bélát** (XIX. századi irodalom), az Eötvös Loránd Tuda-mányegyetem Könyvtárának főigaz-gatóját és **Kosáry Domokost** (új- és legújabb kori történelem), aki az öt-venes években a Gödöllői Agrár-tudományi Egyetem Könyvtárának igazgatója volt.

Júniusi értekezleti naptár: 9. Az Országos Könyvtárügyi Tanács közművelődési és iskolai könyvtári tagozatának ülése a területi könyvtári együttműködésről; 11. Az Országos Könyvtárügyi Tanács tájékoztatási és szakkönyvtári tagozatának ülése a szakterületi együttműködésről; 17. Az Országos Könyvtárügyi Tanács teljes ülése a könyvtári szakfelügye-letről. (Mindhárom OKT-ülés szin-helye a Művelődési Minisztérium volt); 21—22. A Magyar Könyvtáro-sok Egyesületének gyermekkönyvtá-rosi szekciója által szervezett tapasztalatsere, illetve továbbképzés Nyír-egyházán és Mátészalkán; 23—24. Az Egyetemi Könyvtárigazgatók Ta-nácsának és a Főiskolai Könyvtárve-zetők Tanácsának együttes ülése Pé-csen, a Pollack Mihály Műszaki Fő-iskolán.

Cikkeink szerzői

Arató Antal, a Jászberényi Városi-Járási Könyvtár igazgatója; *dr. Arató Ferenc*, az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum ny. főigazgatója; *dr. Balázs János*, a KG-INFORMATIK ny. fősztályvezetője; *Balogh Ferencné*, a Veszprémi Megyei Könyvtár munkatársa; *Bánhegyi Gyuláné*, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár munkatársa; *Hadrovics Gábor*, a Ho-Si Minh Tanárképző Főiskola kihelyezett tagozat könyvtárának munkatársa; *Kéki Béla*, a Budapesti Műszaki Egyetem Központi Könyvtárának ny. igazgatóhelyettese; *Menderné Kovács Ibolya*, a Ho-Si Minh Tanárképző Főiskola kihelyezett tagozat könyvtárának vezetője; *dr. Móra László*, az Országos Műszaki Könyvtár és Dokumentációs Központ ny. osztályve-zetője; *Nagy Attila*, az Országos Széchényi Könyvtár, Könyvtártudományi és Módszertani Központ munkatársa; *Páldy Róbert*, a Könyvtáros ny. felelős szerkesztője; *Pálvölgyi Endre*, a Könyvtáros munkatársa; *Péter László*, a szegedi Somogyi Könyvtár munkatársa; *Pintér László*, a Pécsi Városi Könyvtár munkatársa; *Semsey Andor*, a *Kisgrafika* szerkesztője; *Tóth András*, a Petőfi Irodalmi Múzeum ny. osztályvezetője; *Vargáné Major Judit*, az MTI Dokumentációs Szerkesztőségének rovatvezetője; *Varga Sándor*, az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum osztály-vezetője.